

РЕШЕНИЕ

№ 203

гр. Пловдив, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Гр. Арнаудова

Членове: Мария П. Петрова
Румяна Ив. Панайотова-Станчева

при участието на секретаря Стефка Огн. Тошева
като разгледа докладваното от Галина Гр. Арнаудова Въззивно гражданско дело № 20235000500514 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Подадена е въззивна жалба от И. С. Д. чрез процесуалните му представители адвокат А. С. и адвокат Ю. Т. против решение № 249/07.07.2023 г., постановено по гр.д. № 701/2022 г. по описа на Старозагорския окръжен съд – V гр.с., в частта, в която предявеният от него иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е отхвърлен за разликата над 100 000 лв. до пълния предявен размер от 200 000 лв. Жалбоподателят твърди, че решението в обжалваната част е неправилно по изложените във въззивната жалба съображения, поради което моли съда да го отмени в тази част и да постанови друго, с което да уважи предявения иск в пълен размер. Оспорва жалбата на П. на РБ и моли съда да потвърди решението в тази част като правилно и законосъобразно. Претендира направените по делото разноски в двете съдебни инстанции.

Постъпила е въззивна жалба и от П. на РБ против същото решение в частта, в която тя е осъдена да заплати на И. Д. обезщетение за

неимуществени вреди в размер на 100 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 28.01.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, 10 лв. платената по делото държавна такса и 3 318 лв. разноски за адвокатско възнаграждение съобразно уважената част на иска. Жалбоподателят твърди, че решението в тази част е неправилно и необосновано, тъй като съдът не е отчел факта, че наказателното производство е приключило в изключително кратък срок съобразно утвърдената практика и международните стандарти, наложената мярка за неотклонение е била най-леката възможна, наказателното производство не се е отразило на професионалната кариера на ищеца, както и не е доказана причинната връзка между повдигнатото му обвинение и влошеното здравословно състояние, поради което моли съда да отмени решението в обжалваната му част и да намали размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди до не повече от 12 000 лв., като той бъде съобразен с чл. 52 от ЗЗД, трайната съдебна практика по аналогични случаи, социално-икономическите условия на живот в страната и вида и обема на доказаните вреди. Оспорва подадената от И. Д. въззивна жалба.

Съдът, след като взе предвид събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Съдът намира, че жалбите са подадени в срок против подлежащ на обжалване съдебен акт от лица, имащи право на жалба, изпълнени са и останалите законови изисквания по отношение на тях и същите като ДОПУСТИМИ следва да бъдат разгледани по същество.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявения от И. С. Д. чрез процесуалния му представител адвокат Н. В. против П. на РБ иск по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ. Ищецът твърди, че с постановление от 05.07.2016 г. по пр.пр. № СП-2789/2016 г. по описа на Районна прокуратура - С. 3. против него било образувано досъдебно производство за това, че през 2016 г. в гр. С. 3. склонявал длъжностни лица от прокурорските и съдебни органи в съдебния район на С. 3. да нарушат свои служебни задължения във връзка с правораздаването, което е престъпление по чл. 289 от НПК, като с постановление от 22.07.2016 г. по пр.пр. № 7702/2016 г. на главния прокурор на Република България било разрешено досъдебното производство да бъде извършено в района на С. г. п., СЗ А“, където било образувано ДП №

256/2016 г., а с постановление от 21.10.2016 г. той бил привлечен като обвиняем за извършване на престъпления по чл. 282, ал. 2 от НК във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и по чл. 289 от НК и му била взета мярка за неотклонение „Подписка“, както и му била наложена „Забрана за напускане пределите на страната“. На 04.11.2016 г. му били предявени материалите от разследването по досъдебното производство и с обвинителен акт Д. бил предаден на съд за извършване на продължавано престъпление по чл. 282, ал. 2 от НК във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 26 от НК и за престъпление по чл. 289 от НК, който обвинителен акт бил засекретен от прокурора с ниво на класификация за сигурност и гриф „поверително“ и внесен в Окръжен съд - С. 3. на 22.11.2016 г. и по него било образувано н.о.х.д. № 574/2016 г. На същата дата прокурорът депозирал писмено искане за отстраняване на обвиняемия от длъжност, а след отвод на всички съдии от Окръжен съд – С. 3. Върховният касационен съд с определение по ч.н.д. № 1258/2016 г. по описа на ВКС изпратил делото за разглеждане от Окръжен съд - Сливен, където било образувано н.о.х.д. № 606/2016 г., завършило с присъда № 5/16.01.2018 г., с която ищецът бил признат за виновен за извършено престъпление по чл. 289 от НК, било му определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 година, изпълнението на което било отложено за срок от 3 години, считано от датата на влизане в сила на присъдата, а по другото обвинение бил признат за невиновен. По подаден въззивен протест било образувано в.н.о.х.д. № 118/2018 г. по описа на Бургаския апелативен съд, като с присъда № 102/11.07.2018 г. била отменена присъдата на окръжния съд и И. Д. бил оправдан по повдигнатите му обвинения, а с решение № 229/28.01.2020 г., постановено по н.д. № 1007/2018 г. по описа на Върховния касационен съд - III н.о., била потвърдена оправдателната присъда. По този начин общата продължителност на наказателното производство против ищеца била 3 години, 6 месеца и 23 дни, като той счита, че периодът на досъдебната и съдебната фаза на наказателното производство е прекомерен, били допуснати многобройни и съществени процесуални нарушения от органите на досъдебното производство, свързани предимно с драстичното нарушаване на правото на защита на ищеца като страна в производството, изразяващи се в първоначалната липса на свободен достъп до делото и невъзможността той и неговите защитници да се снабдят с преписи от документите по него, тъй като то било заведено като секретно, водещо до неяснота за предмета на

доказване, невъзможност да разбере в какво точно е обвинен, за да организира защитата си, а всичко това сериозно разклатило доверието му в правораздавателната система и го поставило в ситуация на несигурност по отношение на съдбата си. Твърди се също, че като началник на сектор Б. - С. 3. ищецът бил наясно какво се случва в управляваната от него служба и нямал съмнения в законосъобразността на действията си и тези на подчинените му, но въпреки това бил обвинен в престъпление, за което бил убеден, че не е извършил и изведнъж от служител, посветил се на борбата с организираната престъпност, той се оказал обвиняем, почувствал се предаден от хората, с които през целия си професионален живот полагал усилия да предотвратяват и разкриват престъпления, доверието му в прокуратурата като един от основните стожери на законността в държавата се сринало, загубил вяра в системата, на която бил посветил целия професионален и личен живот, още повече, че бил обвинен за извършване на престъпленията в период, в който бил началник на сектор Б. - С. 3., а това поставило под съмнение професионалните му качества и увеличило чувството на срам, че бил изпаднал в злепоставящо положение, бил безсилен и не можел да промени нищо, а след привличането му като обвиняем голяма част от приятелите, познатите и колегите му рязко променили отношението си към него, започнали видимо да избягват контакти и разговори, усещал укорителните им погледи, а някои откровено злорадствали, атмосферата се отровила без вина от негова страна, като негативното отношение на околните се засилило с внасянето на обвинителен акт, особено унижително в Окръжен съд - С. 3. и ставането му достояние на всички съдии, чрез който било подкопано достойнството му и компрометирано доверието към него. След първите действия на разследващите Д. започнал да изпитва страхове за бъдещето си, свързани с възможно осъждане, това довело до затваряне в себе си и отчуждаване от съпругата му, тъга и унилоост, не бил полезен на семейството си, а стресът му се засилвал от наложените мерки за процесуална принуда и от извършения обиск на работното му място, претърсване и изземване от кабинета му пред очите на неговите подчинени и колеги, отразили се на репутацията му, макар да бил един от най-добрите ръководители в структурите на Г., с множество успехи в разкриването на организираната престъпност в България, свързани с наркотици, незаконно разпространяване на оръжие, фалшиви банкноти, боеприпаси, имотни измами, пране на пари,

бил с две висши образования – икономика и право, допълнени с множество квалификационни курсове. По време на наказателното производство били извършени множество разпити и се налагало многократно да се явява в съдебни заседания, за да защити невинността си, като със заповед № 8121K2058/06.02.2017 г. на МВР срещу Д. започнало дисциплинарно производство във връзка с повдигнатите обвинения и той бил временно отстранен от длъжност, считано от 10.02.2017 г., а с решение от 23.11.2016 г. на началника на І РУ на МВР - С. З. му било отнето разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси, като всички оръжия и ловно оборудване, негова собственост, му били отнети и по този начин бил лишен от любимото му хоби – лова и от срещите си с приятели-ловци, чрез които си отпочивал от ежедневието и се зареждал с положителни емоции. Продължителното стресово състояние и душевен дискомфорт, изпитаните силни негативни психически преживявания и дискредитирането му в обществото с трайна продължителност от повече от 3 години вследствие на воденото наказателно производство довело до влошаване на здравословното му състояние, в деня на произнасяне на осъдителната присъда от окръжния съд му прилошало, загубил равновесие и паднал назад, по време на наказателното производство имал главоболие, световъртеж и високо кръвно налягане, по късно - причерняване и силно замайване, водещи до неговата нетрудоспособност, била му поставена диагноза „Есенциална хипертония. Хипертонична криза“, след постановената осъдителна присъда заживял с мисълта, че съдбата му е предопределена и правдата никога няма да възтържествува, безнадеждността унищожила психическата му стабилност, а вследствие на силния шок и стрес, причинени от незаконното лишаване от основните му права, гарантирани от Конституцията, в т.ч. свободно придвижване, Д. изпаднал в тежка реактивна депресия и психичното му състояние силно се влошило, това се отразило и на физическото му състояние, изразяващо се в хронични заболявания, нарушения на съня, депресивното му състояние продължило дълги години, принос за което имали и многобройните публикации и коментарите под тях в различни национални печатни и онлайн медии и в национален телевизионен ефир, в т.ч. изказване на тогавашния говорител на главния прокурор РА на извънреден брифинг. До момента, макар и оправдан, ищецът продължавал да изпитва неудобство и безпокойство, когато посещавал обществени места, тъй

като имал усещането, че хората го гледат укорително и го сочат с пръст, а това чувство никога нямало да изчезне. Ищецът твърди, че в резултат на действията на органите на досъдебното производство и прокуратурата, изразяващи се в незаконното повдигане на обвинение и привличането му като обвиняем, изготвянето на обвинителен акт, внасянето му в съда и поддържането на обвинението пред всички инстанции той претърпял неимуществени вреди, поради което моли съда да осъди П. на РБ да му заплати обезщетение в размер на 200 000 лв. за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в продължително стресово състояние и психически дискомфорт, силни негативни психически изживявания, страх, несигурност, срам, депресия, вътрешно напрежение, унижение, сринат професионален авторитет, загуба на доверие в системата, на която бил посветил целия си професионален и личен живот, злепоставяне в обществото, загуба на доверие от страна на близки, приятели и колеги, проблеми в семейството, цялостно емоционално страдание и продължителни душевни болки и страдания, поведенчески промени, изразяващи се в загуба на съня, апатия, липса на визия за бъдещето, отчаяние и безсилие пред случващото се, влошено здравословно състояние, водещо до нетрудоспособност, които са пряка и непосредствена последица от воденото срещу Д. незаконно наказателно производство, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 05.07.2016 г. до окончателното изплащане на сумата. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът П. на оспорва иска по основание и размер и моли съда да го отхвърли. Счита, че не са установени претендираните от ищеца неимуществени вреди и пряката им причинна връзка с повдигнатото обвинение, като оспорва факта за прекомерност на периода на наказателното производство, доколкото досъдебното производство е приключило в изключително кратък период от време, а органите при ответника не са отговорни за ритмичността на насрочените съдебни заседания, както и оспорва да е засегнато правото на защита на ищеца поради липсата на достъп до делото, тъй като на него и защитниците му била дадена възможност да се запознаят с материалите по делото. Твърди, че не е отговорен за евентуалните вреди, произтекли от дисциплинарното производство и отстраняването на ищеца от длъжност по реда на ЗМВР, за тези, причинени от отнемане на оръжието му, доколкото Д. не е обжалвал издадения индивидуален

административен акт, и за тези, произтекли от медийното отразяване на случая, като след приключване на производството ищецът продължил да изпълнява същата длъжност и да се ползва с висок авторитет сред колегите си, а влошаване на здравословното му състояние не било в резултат на воденото наказателно производство. Счита, че претендираният размер на обезщетението за неимуществени вреди е изключително завишен и несъразмерен на вида, размера и интензитета на твърдените вреди, както и не съответства на икономическия стандарт в страна за периода, на принципа за справедливост по чл. 52 от ЗЗД и на трайната съдебна практика в аналогични случаи. Прави възражение за изтекла погасителна давност на част от вземането за законна лихва върху исканото обезщетение.

С обжалваното решение е осъдена П. на РБ да заплати на И. С. Д. сумата 100 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, изразяващи се в продължително стресово състояние, психически дискомфорт, силно негативни психически изживявания, страх, несигурност, срам, депресия, вътрешно напрежение, унижение, сринат професионален авторитет, загуба на доверие в системата, злепоставяне в обществото, загуба на доверие от страна на близки, приятели и колеги, проблеми в семейството и цялостно емоционално страдание и продължителни душевни болки и страдания, поведенчески промени, изразяващи се в загуба на съня, апатия, липса на визия за бъдещето, отчаяние и безсилие пред случващото се, влошено здравословно състояние - високо кръвно налягане, които са пряка и непосредствена последица от воденото срещу него незаконно наказателно производство по ДП № 256/ 2016 г. по описа на Следствен отдел – С. г. п., н.о.х.д. № 606/2016 г. по описа на Окръжен съд – Сливен, в.н.о.х.д. № 118/ 2018 г. по описа на Бургаския апелативен съд и н.о.х.д. № 1007/2018 г. по описа на Върховния касационен съд, завършили с оправдателна присъда, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането - 28.01.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и 10 лв. платена държавна такса и 3 318 лв. разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от иска, в останалата част до пълния предявен размер от 200 000 лв., както и за заплащане на законна лихва върху главницата за периода 05.07.2016 г. - 27.01.2020 г. исковите са отхвърлени, а П. на РБ е осъдена да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Старозагорския окръжен съд 2 331,20 лв. направени

разноски в производството за експертизи.

Решението е обжалвано от двете страни – от ищеца в отхвърлителната му част и от ответника в осъдителната част, поради което то е предмет на въззивното производство в своята цялост, с изключение на частта, в която е отхвърлено искането на ищеца за заплащане на законна лихва върху главницата за периода 05.07.2016 г. - 27.01.2020 г.

При служебната проверка на решението по реда на чл. 269 от ГПК не се установиха пороци, обуславящи неговата нищожност или недопустимост.

По отношение на правилността на обжалваното решение съдът съобрази ограниченията на въззивната дейност съгласно чл. 269 ГПК и ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС за извършване проверка само в обжалваните части, на оспорените в жалбата фактически констатации и на изрично въведените в жалбата процесуални нарушения от първоинстанционния съд.

Не се спори между страните и от приетите по делото писмени доказателства се установява твърдяната от ищеца фактическа обстановка, а именно:

С постановление от 14.04.2016 г. е възложено на Държавна агенция „НС“ да извърши проверка по преписка № 9-76/2016 г. по описа на С. г. п., СЗ А“ в срок от 10 дни.

С постановление от 16.05.2016 г. на прокурор при С. г. п., СЗ А“ материалите по преписката са изпратени на Районна прокуратура - С. З. за преценка за образуване на досъдебно производство за извършено престъпление по чл. 289 от НК.

С постановление от 05.07.2016 г. по пр.пр. № СП-2789/2016 г. на Районна прокуратура - С. З. против И. Д. е образувано досъдебно производство № 256/2016 г. за това, че през 2016 г. в гр. С. З. е склонявал длъжностни лица от прокурорските и съдебни органи в съдебен район С. З. да нарушат свои служебни задължения във връзка с правораздаването, което е престъпление по чл. 289 от НПК.

По предложение на наблюдаващия прокурор от Районна прокуратура – С. З. с постановление от 22.07.2016 г. на главния прокурор на Република България е разрешено досъдебното производство да бъде извършено в района

на С. г. п., СЗ А“.

На 04.08.2016 г. са извършени обиск на И. Д. и претърсване и изземване, като са иззети вещи и книжа, организирана е физическа охрана на помещението и запечатване със стикер на кабинета на ищеца.

С постановление от същата дата на прокурор при С. г. п., СЗ А“ е разширен предметът на разследването по досъдебното производство, като е указано да се съберат доказателства за това, че на неустановени дати в периода от октомври 2015 г. до април 2016 г. в гр. С. З. И. Д. е използвал служебното си положение с цел да набави за друго противозаконна облага, което е престъпление по чл. 282 от НК.

С постановление от 21.10.2016 г. ищецът е привлечен като обвиняем за престъпление по чл. 282, ал. 2 от НК във вр. с ал. 1 и чл. 26, ал. 1 от НК и по чл. 289 от НК, взета му е мярка за неотклонение „Подписка“ и той е поел задължение да не напуска местоживеенето си без разрешение на съответния орган, като постановлението е предявено на Д. на 28.10.2016 г.

На 04.11.2016 г. е предявено разследването, като материалите от досъдебното производство са предоставени на обвиняемия и защитниците му за запознаване.

С мнение от 08.11.2016 г. досъдебното производство е изпратено на С. г. п. за предаване на обвиняемия на съд.

На 22.11.2016 г. в Окръжен съд – С. З. е внесен обвинителен акт против И. Д. за продължавано престъпление по чл. 282, ал. 2 от НК във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 26 от НК и за престъпление по чл. 289 от НК, образувано е н.о.х.д. № 574/2016 г., но след отвод на всички съдии от съда производството по делото е прекратено и то е изпратено на Върховния касационен съд за определяне на друг равен по степен съд, който да го разгледа.

С определение № 114/02.12.2016 г., постановено по ч.н.д. № 1258/2016 г. по описа на Върховния касационен съд, делото е изпратено за разглеждане на Окръжен съд – Сливен, където на 08.12.2016 г. е образувано като н.о.х.д. № 606/2016 г., завършило с присъда № 5/16.01.2018 г., с която И. Д. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 289 от НК, на основание чл. 54 от НК му е определено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, изпълнението на което е отложено за срок от 3 години, считано от

датата на влизане в сила на присъдата, а по отношение на обвинението за извършено престъпление по чл. 282, ал. 2 от НК във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК той е признат за невиновен и оправдан.

Образувано е в.н.о.х.д. № 118/2018 г. по описа на Бургаския апелативен съд, като с присъда № 102/11.07.2018 г. е отменена присъдата на окръжния съд в частта, в която подсъдимият е признат за виновен за извършено престъпление против правосъдието по чл. 289 от НК, като вместо това Д. е признат за невинен и оправдан за извършване на това престъпление, а в останалата част присъдата е потвърдена.

С решение № 229/28.01.2020 г., постановено по н.д. № 1007/2018 г. по описа на Върховния касационен съд - III н.о., е оставена в сила въззивната присъда.

Следователно общата продължителност на воденото против ищеца наказателно производство от момента на извършените процесуално-следствени действия, когато той е узнал за него /04.08.2016 г./ до влизане в сила на оправдателната присъда /28.01.2020 г./ е 3 години, 5 месеца и 24 дни.

Видно от представената кадрова справка за старши инспектор И. Д. - началник на група „М.“ ОД на МВР – С. 3., както и от останалите приети писмени доказателства, той е назначен за държавен служител на 06.10.2003 г. със заповед на министъра на вътрешните работи на длъжност „Р.“, заемал е различни длъжности в системата на МВР, от 14.05.2015 г. е назначен на длъжност ВПД началник на сектор „Б.“ - С. 3. към Г. – МВР, на 11.07.2016 г. е назначен като началник сектор Б., от 03.04.2020 г. е разузнавач IV степен в група „П. п. с.“, от 30.11.2021 г. е ВПД началник на група „М.“ при ОД МВР – С. 3., а от 16.05.2022 г. е началник група „М.“, като в този период е награждаван шест пъти и не са му били налагани дисциплинарни наказания.

Ищецът е завършил две висши образования – „Икономика на транспорта“ с образователно-квалификационна степен „Бакалавър“ и „Право“ с образователно-квалификационна степен „Магистър“

Установено е също, че против Д. е водено дисциплинарно производство, започнало на 06.02.2017 г. и прекратено със заповед от 03.05.2017 г. При започване на това производство И. Д., считано от 10.02.2017 г., е отстранен временно от длъжност и са му иззети служебната карта, личния знак и служебното оръжие, а след прекратяване на производството

той е възстановен на заеманата длъжност и е разпоредено да му се изплати възнаграждение за времето на отстраняване и да му бъдат върнати служебната карта, полицейския знак и служебното оръжие.

С решение от 23.12.2016 г. на началника на I РПУ – С. З. е отнето разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях на И. Д., в т.ч. ловна пушка, 3 бр. ловни карабини и ловен автомат.

За периода на водене на наказателното производство ищецът реално е ползвал отпуск поради временна неработоспособност поради общо заболяване за 4 дни, считано от 20.08.2019 г., и за 8 дни, считано от 06.11.2019 г.

За да бъде търсена отговорност по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, е необходимо освен наличието на общите предпоставки за носене на деликтна отговорност, да е налице и някоя от предвидените в него специални хипотези.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

В настоящия случай е безспорно установено, че на И. Д. е било повдигнато обвинение за извършване на две тежки умишлени престъпления по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК – по чл. 282, ал. 2 от НК /за което е предвидено наказание лишаване от свобода от една до осем години/ и по чл. 289 от НК /за което е предвидено наказание лишаване от свобода от една до шест години/, а по първото има и възможност за лишаване от правото по чл. 37, ал. 1, т. 6 от НК да се заема определена държавна или обществена длъжност.

От обективния факт на повдигане на незаконно обвинение и извършените процесуално-следствени действия са били причинени вреди на обвиняемия, впоследствие подсъдим, действията в досъдебното производство

са започнали от следовател, ищецът е бил привлечен като обвиняем, била му е определена мярка за неотклонение „Подписка“ и мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на страната“, по-късно досъдебното производство е прераснало в съдебно след внесения в Окръжен съд – С. 3., респ. Окръжен съд – Сливен, обвинителен акт, по инициатива на прокуратурата съдебното производство е преминало през три съдебни инстанции, в които неин представител е поддържал обвиненията и е подавал протести срещу постановените съдебни актове, което е довело до продължителен процес на наказателното производство, като от друга страна прокурорите в Районна прокуратура – С. 3. и С. г. п. са образували досъдебното производство и не са осъществили първоначален и последващ ефективен цялостен надзор върху проведеното такова по събиране и преценка на доказателствата във връзка с твърдените престъпления от ищеца, като при адекватни и своевременни действия наказателното производство би могло да приключи в значително по-кратки срокове или въобще да не стигне до съдебна фаза, поради което съдът намира, че ответникът е пасивно легитимиран да отговаря по предявения против него иск.

По отношение на вида и размера на претърпените от ищеца неимуществени вреди в първоинстанционното производство са събрани гласни доказателства, като съдът кредитира показанията на свидетелите СДВ Д. и ИТ, които отразяват техните преки и непосредствени впечатления, при отчитане на близките родствени връзки на първия свидетел с ищеца /негов баща/ при приложение разпоредбата на чл. 172 от ГПК, мотивирайки известна негова заинтересованост, както и това, че останалите двама са бивши колеги на ищеца, което качество дава възможност и на тримата свидетели да имат пълни и точни впечатления от състоянието на Д. през процесния период.

От показанията на свидетеля Д. се установява, че ищецът е трето поколение полицаи, който винаги е искал да упражнява професията на дядо си и баща си, да защитава хората и да се бори с престъпността, започнал да работи през 2003 г., завършил две висши образования – икономика и право, владеел перфектно английски език, бил награждаван и поощряван и никога наказван, дори веднъж бил обявен за полицаи № 1 на България, работил с плам и бил отдаден на работата си, а образуваното против него наказателното производство преобърнало живота му, като в началото на август 2016 г.

съобщил на родителите си, че през деня дошли следователи от София и обискирали кабинета му, направили му личен обиск, иззели компютри, телефони, визитни картички, била поставена жива охрана пред кабинета, запечатали били каси с лепенки и всичко се извършило пред погледа на подчинените му, които избягвали да го гледат от страх да не се случи нещо и с тях, други го гледали с укор, трети извърщали очи от него; той бил шокиран, тъй като бил човек на ръководна длъжност, а не престъпник, като съпругата му го успокоявала. Около 28.10.2016 г., рождения ден на свидетеля, ищецът бил извикан в София, повдигнали му обвинения, а същия ден РА, тогава говорител на главния прокурор, дала брифинг по националната телевизия и изнесла лични данни за сина му, за професията му и съобщила, че има достатъчно данни за това, че е уговарял прокурор да въздейства върху наркопрестъпник. Същата вечер И. Д. се върнал, бил разтреперан, разтревожен, а децата се разплакали, защото по телевизионните канали вървяла новината, че баща им е обявен за човек, който поддържа престъпността, сложил чадър над наркотрафикант. Дотогава той бил човек на ръководна длъжност, оглавявал сектор Б. - С. З., ползвал се с обществено доверие, бил на страната на доброто и само награждаван, а в един момент се оказало, че е престъпник, дотогава името му се споменавало с респект сред съгражданите и колегите му, но това се променило, след като отправили обвиненията срещу него, хората го избягвали, приятелите му не се обаждали, телефонът му спрял да звъни. По време на наказателното преследване И. коренно се променил, затворил се в себе си, не желал да се среща с хора, приятелите му го изоставили и той се почувствал предаден, усмивката изчезнала от лицето му; преди това бил много здрав, решителен, смел, спортувал, но впоследствие здравословно и психически рухнал, имал хоби да ходи на лов, но след като му повдигнали обвинения, иззели разрешителните му за носене, съхранение и боравање с оръжие, били му иззети личните оръжия и ловните оръжия и в продължение на 4 години не можел да упражнява страстта си - лов, нито да се среща с приятели. Ситуацията се отразила зле на семейството му, той се притеснявал, тъй като по искане на прокуратурата и изпратени от нея данни за извършено дисциплинарно нарушение и за нарушаване на етичен кодекс на МВР ищецът бил отстранен за няколко месеца от работа и бил много притеснен, че няма възможност да се грижи за семейството си и да посрещне ежедневните си нужди, като се

наложило родителите му с пенсиите си да поддържат семейството. В този период Д. тежко приемал факта, че е обвинен в извършване на престъпление и го изкарват без вина виновен, опитвал по всякакъв начин да докаже невинността си, отношенията в семейството му се променили, престанал да се занимава с децата, развалила се връзката със съпругата му и се стигнало до развод, като децата останали при майката. Наказателното производство повлияло върху здравословното, физическото и психическото му състояние, не можел да спи вечер, било го страх да не измислят донос срещу него и не знаел как ще преживее отново такова нещо, преди това много рядко ползвал болнични и ходил по лекари, но след делото, след всички заседания, разпити от съдии и от прокурори здравословното му състояние се влошило, изпитвал постоянни болки в главата, световъртеж, сърцебиене, не бил така работоспособен и се налагало да взима болнични и да стои вкъщи сам, постоянно се оплаквал от главоболие, течала му е кръв от носа от големия стрес и напрежение, били му изписани лекарства за високо кръвно налягане и за сърцебиене, като първите продължава да пие и досега. Въпреки че наказателното производство приключило, ищецът все още не е забравил стреса и преживяното през тези години, тъй като в продължение на повече от четири години изглеждал на хората престъпник, без да е такъв, което за него било голямо унижение и трагедия, приятелите му все още били отдръпнати, той продължавал да е затворен в себе си, а създаденият негативен образ не се е заличил напълно след прекратяване на наказателното производство.

В същата насока са и показанията на свидетеля Д., приятел и бивш колега на ищеца, според когото през 2016 г. против Д. била проведена акция от страна на ДАНС и Прокуратурата, която го дискредитирала тотално, тъй като С. З. е малък град, в деня на самата реализация Областната дирекция била окупирана и всички говорили, че са арестували шефа на Б., по сайтовете излязла информация с неговото име, снимки с него, говорело се за грандиозен арест, самият ищец бил смазан, шокиран и разнебитен както никога дотогава, а след това започнали истинските мъки, като след повдигане на обвиненията за тежки умишлени престъпления, той се прекършил, станал увяхнал, сив и мълчалив и за свидетеля не било ясно дали ще издържи до края на процеса, започнал да взима хапчета за кръвно налягане и успокоителни, пулсът му също бил висок, многократно търсил лекарска помощ, държанието на т.нар. Антикоруptionно звено към Д. и защитниците му било брутално, като към

престъпници, при предявяване на обвиненията скъсали листите от бележниците на пълномощниците му, нарязали ги на шредер и постоянно ги плашили, че ще дойдат агенти, а след приключване на съдебното следствие пред Окръжен съд – Сливен и започване на пледоариите напрежението било огромно, ищецът бил кълбо от нерви и когато го признали за виновен, припаднал, вдигнали го на банката и отново припаднал, дошла Бърза помощ и го свестили с вода, а след това бил наистина смазан, отново започнали публикациите за това, че шефът на Б. е осъден и всички започнали да се държат с него като такъв. Самият Д. се затворил в себе си, защото му било лепнато клеймо на престъпник, отношението на общите им познати, хората, които го знаели, не се променило, но останалите говорили със злорадство, делото имало силен обществен отзвук, постоянно излизали публикации в различни сайтове за това, че е осъден шефът на Б. и ще лежи в затвора, Прокуратурата давала изявления и пресконференции, дори в деня на самата реализация, но след оправдаването мълчанието било огромно, като и с понастоящем, години след приключване на наказателното производство, Д. не е превъзмогнал стреса и очернянето и вероятно никога няма да го превъзмогне.

Видно от показанията на свидетеля Т., бивш колега на ищеца, случилото се през август 2016 г. било шок за Д. и колегите му, тъй като никой не предполагал, че може да се случи такова нещо, доколкото месец преди това направили разработка за организирана престъпна група и Д., съвместно с прокурор от С. п., дали брифинг, а скоро след това пак бил в медиите, но от другата страна - като обвинен, като престъпник, посочен от говорителя на главния прокурор. Първоначално ищецът не показвал как се чувства, но после видимо не бил добре, колегите му от дирекцията в С. З. и от районните управления, които го познавали добре като дългогодишен служител и с ръководни функции и го уважавали, след извършените процесуално-следствените действия малко или много се отдръпнали и отношението им се променило, а при срещи с ищеца млъквали и се получавала неловка ситуация, докато тези от неговия сектор го подкрепяли. Много колеги се обаждали на свидетеля да го питат дали е възможно Д. да направи такова нещо, а когато той го споделял с него, последният видимо не приемал въпросите много добре, седмица или две след началото на процесуалните действия директорът на най-високата длъжност в тяхната структура от София дошъл в С. З., събрал

всички служители, за да ги успокои и да засвидетелства подкрепата си на сектора, казал им да не се притесняват, че нещата ще се оправят и че това вероятно е недоразумение, но въпреки това по-късно Д. получил призовка за обвиняем и всички изпаднали отново в шок. Преди да започне наказателното производство ищецът бил пълен работохолик, амбициозен, след назначаването си на длъжност „Ръководител“ на новата структура на Б. в С. З. през 2015 г. за месец влязъл в контакт с ръководството на С. п. и на полицията и бил двигателят на новата програма, но след повдигане на обвинението не бил същият човек, затворил се в себе си, отговарял едносрично, стоял в директорския кабинет, някак се счупил, в този период против него било водено дисциплинарно производство и бил временно отстранен от длъжност; преди това само веднъж взел болничен, за да гледа детето, а след това изражението му се променило и доста по-често излизал в болнични, като свидетелят присъствал на това как веднъж при пътуване за София на ищеца му потекла кръв и той обяснил, че пак е вдигнал кръвно, за което, както и за световъртеж, пиел лекарства. Според свидетеля преживяното не е отминало и до момента и няма как да отмине, а ще остане за цял живот, като по време на процеса Д. не можел да практикува хобито си – лова, а след събитията се разделил със съпругата си.

От заключението на съдебно-психологичната експертиза с вещо лице В. З., прието в първоинстанционното производство и което като компетентно изготвено съдът възприема, се установява, че ищецът изпитвал психологични проблеми като тревожност, нарушен сън, безпокойство, социално отдръпване, а доколкото преди обвинението и воденото против него наказателно производство той бил деен, активен, справял се с предизвикателствата на ежедневието и със служебните ангажименти и не е имал оплаквания от психично естество, може да се приеме, че тези психически проблеми са следствие от стреса, получен по време на процеса, като по време на досъдебното и съдебно производство, продължили около 4 години, живял в емоционален стрес, преживял процеса като дълбоко стресиращ, като накърняване на достойнството и честта му, живял с мисълта за отнемане на свободата. Чрез използваните методики на изследване експертът е установил тревожност, както и че Д. все още е неспокоен и с непълноценен сън, понякога изпитва напрежение и безпокойство, породени от повдигнатите обвинения и воденото наказателно производство. Всички

гореспоменати симптоми били силно изразени през цялото време на процеса срещу ищеца, а фактът, че по време на обявяването на осъдителната присъда дори е загубил съзнание и припаднал, може да се интерпретира като свръхнапрежение, като след оправдателната присъда започнало плавно възстановяване на психиката му. Според вещото лице свободата е висша ценност на човека и съвсем нормално е заплахата тя да бъде отнета при някои хора да предизвика силен психоемоционален стрес, а всяко събитие, което много надвишава потенциала на индивида за справяне и/или когато околната среда не подпомага процеса на справяне, се превръща в психотравма и тя може да нанесе тежки увреждания на индивида както на физическо, така и на психично ниво, може да блокира или да разруши, т.е. по психопатологичен вариант да стопира или затрудни професионалното и социално функциониране на индивида. По време на целия процес често Д. бил в обхват на различни безпокойства и страхове, които са засегнали адаптивността му, като е споделял за нарушение на съня, кошмари, бърза уморяемост, напрегнатост, безпокойство, отпадналост без причина, потиснато настроение, понижено самочувствие, често появяващо се чувство на несигурност за бъдещето си, нерешителност, а към момента са останали тревожност, неспокоен и непълноценен сън, понякога напрежение и безпокойство. Стресът се определя като неспецифична реакция на тялото на всяко поставено пред него изискване за преустройство или приспособяване, като високите нива на стрес могат да имат негативен ефект върху функционирането, а в основата на тревожните разстройства стои някакво силно стресиращо преживяване като катастрофа, заплахата за живот или отнемане на свободата. От проведеното изследване, данните от делото, свидетелските показания и анализа на резултатите вещото лице е приело, че всички упоменати нарушения при Д. са в пряка причинно-следствена връзка с воденото срещу него наказателно производство.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза с вещи лица д-р Р. Г., специалист по вътрешни болести и кардиология, и д-р ЕБ, специалист по съдебна медицина, прието в първоинстанционното производство и което като компетентно изготвено съдът възприема, се установява, че И. Д. страда от есенциална /първична/ хипертония-110, чиста хиперхолестеролемия-Е78.0, тиреотоксикоза, неуточнена-Е05.9, хиперурикемия без признаци на възпалителен артрит и подагрозни възли-Е79.0, като първите данни,

регистрирани в медицински документи за хипертония, са от средата на 2017 г. Според вещите лица правилното лечение на артериалната хипертония започва с навременното диагностициране и определянето на възможните рискови фактори, една част от които /наднормено тегло, повишен прием на алкохол, тютюнопушене, заседнал начин на живот, повишен прием на готварска сол, нездравословно хранене, нервен стрес и напрежение, захарен диабет, повишен холестерол/ могат да бъдат коригирани и да отложат усложненията на болестта, поради което лечението започва с препоръки за контрол и избягване на установените рискови фактори, т.е. за промяна в начина на живот. Д. е бил лекуван амбулаторно, без да е хоспитализиран, като в организма му трайно е нарушена регулацията на ренин-ангиотензиналдостероновата система, която е отговорна за поддържането на нормално кръвно налягане, в резултат на което е необходимо цял живот да поддържа медикаментозно и немедикаментозно лечение, със системен контрол от специалист-кардиолог. От достъпната документация до момента не е установено таргетно увреждане на сърдечния мускул при ищеца от артериалната хипертония, като липсват данни за увреждане на очните дъна, които са отражение на мозъчните съдове, както и за увреждане на бъбреците, червата и щитовидната жлеза, което също е болест на стреса. Експертите считат, че наказателното производство срещу Д. с обща продължителност около 3,5 години е достатъчно дълъг период на хроничен стрес и то има очевидна връзка с получените хипертонични кризи по това време, имайки предвид, че артериалната хипертония е болест на стреса.

При приемане на заключението в съдебно заседание вещото лице Б. е допълнил, че ако хипертонията не се поддържа в нормални стойности с лекарства, настъпва хипертрофия на сърдечния мускул, а това може да доведе до сърдечно-съдова недостатъчност, а вещото лице Г. е обяснило, че няма увреждане на таргетни органи, но има трайно увреждане на регулацията на ренин ангиотензиновата система, която е отговорна за поддържане на нормалното кръвно налягане, поради което пациентът трябва да взима цял живот лекарства, за да противодейства на това увреждане.

Неоснователно е възражението на ответника, че по делото не е установено, че артериалната хипертония, развита от ищеца, е в пряка причинна връзка с воденото против него наказателно производство.

От двете приети по делото експертизи е видно, че по време на наказателното производство, продължило около 3 години и половина, Д. е преживял силен психоемоционален стрес, който от своя страна е предизвикал хипертонични кризи и отключил артериална хипертония, като по делото няма данни той да е страдал от това заболяване преди това /за първи път то е било установено в средата на 2017 г./ или при него да са били налице някои от рисковите фактори, провокиращи тази болест, за да се счете, че тя е възникнала в резултат на друга причина.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че воденото против ищеца наказателно производство и извършените спрямо него процесуално-следствени действия са били широко отразени в печатни и електронни медии в С. 3. и страната и са предизвикали сериозен обществен интерес, в т.ч. и чрез изявление на говорителя на главния прокурор, което е обяснимо предвид заеманата от Д. отговорна длъжност в системата на МВР и очакванията на обществото от такъв служител.

Настоящият състав, съобразявайки се с константната практика на Върховния касационен съд, приема, че при незаконно повдигнато обвинение се презюмира настъпване на неимуществени вреди за обвиняемия, респ. подсъдим, от обичаен вид и в обичаен размер, както по отношение на тяхното настъпване, така и относно причинно-следствената връзка с наказателното производство, като на доказване подлежат всички претендирани неимуществени вреди извън обичайните.

На база на всички събрани по делото доказателства съдът приема за установено, че ищецът е претърпял неимуществени вреди от воденото против него наказателно производство по повдигнатото му обвинение в извършване на посочените две тежки умишлени престъпления, изразяващи се в увеличено равнище на тревожност, страх за бъдещето, несигурност поради възможността да бъде осъден и реално да лежи в затвора заедно с престъпници, чиито престъпления той е установил, психически и емоционален стрес, затваряне в себе си и нежелание да контактува с познати, от весел, общителен и постоянно работещ се превърнал в затворен, саможив и уплашен за бъдещето си човек, изпадал в състояние, в което нищо не му доставяло радост, бил в невъзможност да се грижи за семейството и децата си, между него и съпругата му възникнал разрив, довел до тяхната раздяла,

при която той вече не живеел постоянно и с децата си, отдръпнали се голяма част от колегите му, особено извън отдела, който ръководел, променило се общественото мнение по отношение на него и професионалните му качества и постижения, били забравени предишните му постижения и награди, а се гледало на него като на престъпник, били ограничени правото му на свободно придвижване и упражняване на другите човешки права при налагане на мярка за неотклонение „Подписка“ и мярката „Забрана за напускане пределите на страната“, макар и леки по своето съдържание, влошило се финансовото му състояние за периода на отстраняването му от длъжност, не можел да ходи на лов за продължителен период от време, където той се разтоварвал, поради отнемане на разрешителното му да носи оръжие и самото оръжие, като всичко това повлияло негативно върху психиката на ищеца, както и на физическото му състояние, имал проблеми със съня и световъртеж, развил артериална хипертония, наложил се редовен прием на медикаменти, който трябва да поддържа през целия си живот, като и до момента Д. не е преодолял напълно изживения стрес и отрицателни емоции.

Посочените негативни преживявания били засилени и от факта, че преди образуване на наказателното производство ищецът бил уважаван и отговорен дългогодишен служител в системата на МВР, при създаване на новата структура на Б. в С. З. бил назначен за неин началник, което било голяма отговорност, той и екипът му постигали значителни успехи в борбата с организираната престъпност, за което бил награждаван неколkokратно, в течение на години изграждал авторитет и добро име в обществото, бил уважаван като професионалист и обичан като човек от колегите и близките си, а за съвсем кратко време нещата радикално се променили и от разследващ се превърнал в разследван, при това за престъпления, свързани с кръга на служебните му функции, което подкопало доверието в него не само сред познатите и колегите му, но и сред цялото общество, доколкото С. З. не е много голям град и новините се разнасят бързо.

По делото е установено също, че осъществената от С. п. и С. з. А.“ операция и извършените спрямо ищеца процесуално-следствени действия, били отразени в печатните и електронни медии, включително по повод официално изявление на говорителя на главния прокурор, като съдът намира, че вредите от това разгласяване, независимо дали е в резултат на официални изявления на представител на прокуратурата или предварително подадена от

нея информация, са пряка последица от повдигнатото на Д. обвинение, прието за незаконно.

Неоснователно е възражението на П. на РБ, че наказателното производство не е засегнало съществено професионалната репутация на ищеца, тъй като и понастоящем той продължава да работи в системата на МВР.

От представената кадрова справка /л. 38 – л. 39 от делото на ОС – С. 3./ е видно, че след приключване на дисциплинарното производство Д. е бил възстановен на заеманата преди това длъжност, но впоследствие е преместен на длъжност „Р.“ в група „П. п. с.“ на сектор „П. на к. п.“, отдел „К. п.“, а по-късно е станал началник на група „М.“ при ОДМВР – С. 3..

Следователно ищецът продължава да работи в системата на МВР, но възложените му функции и отговорности не са на същото ниво, каквито са били преди образуване на наказателното производство, като не е установено и дали те съответстват напълно на професионалните му интереси.

Настоящият състав приема, че ответникът не следва да отговаря за вредите, причинени от воденото против Д. дисциплинарно производство и отстраняването му от длъжност.

Действително е бил подаден сигнал от наблюдаващия делото прокурор за образуване на дисциплинарно производство и отстраняване на ищеца от длъжност поради това, че са му повдигнати две обвинения за извършени престъпления, свързани с осъществяваната от него длъжност, но решението за образуване на дисциплинарното производство е взето от министъра на вътрешните работи по реда на чл. 207 от ЗМВР за извършване на проверка дали са извършени посочените дисциплинарни нарушения от Д.. Макар дисциплинарното производство да е пряко свързано с воденото наказателно производство по обвинение в извършено от ищеца престъпление по служба и престъпление против правосъдието, мотивирали издаване на заповедта за отстраняването му от длъжност, правото да прецени дали да бъде образувано такова принадлежи на министъра на вътрешните работи при упражняване на неговата оперативна самостоятелност, без да е обвързан от сигнала, което той е направил.

Почти по същото време прокуратурата е поискала от Окръжен съд – Сливен да отстрани ищеца от длъжност, което искане е оставено без

уважение с определение от съдебно заседание на 16.01.2017 г., ответникът е протестирал отказа на съда пред Апелативен съд – Бургас, който с определение от 20.02.2017 г. е потвърдил акта на окръжния съд, като това искане и извършените процесуални действия по повод на него също са се отразили негативно върху Д..

Тук следва да се отбележи, че предметът на преценка за това дали ищецът е извършил посочените престъпления, респ. дисциплинарни нарушения, е сходен от гледна точка на фактическата обстановка и намерението на дееца, но дисциплинарното производство е приключило за по-малко от три месеца, докато наказателното такова е траело около три години и шест месеца, включително поради необходимостта от събиране на нови доказателства в съдебната фаза и подадените протести от прокуратурата против постановените оправдателни присъди.

Въз основа на реално претърпените неимуществени вреди от ищеца, установени по вид, интензитет и продължителност, неговата възраст, професионална реализация и създадено име в обществото, настъпилата промяна в характера му и в отношенията с близки, разрыв във връзката със съпругата му и последващ развод, довел и до раздяла с децата му, изживените негативни емоции, влошаването на психическото и физическото му състояние, невъзможността да практикува любимото си хоби – лова за продължителен период от време, създадената несигурност в бъдещето поради възможното осъждане, тежестта на повдигнатото обвинение за извършване на две тежки умишлени престъпления, в т.ч. предвижданото за тях наказание /лишаване от свобода от една до осем години, съответно лишаване от свобода от една до шест години и лишаване от право да се заема определена държавна или обществена длъжност/, отчитайки факта, че му е била наложена най-леката мярка за неотклонение „Подписка“, но и мярка за процесуална принуда „Забрана за напускане пределите на страната“, продължителността на наказателното производство в двете му фази /около 3 години и 6 месеца/, липсата на осъждане на Д. за престъпления или други противообществени прояви, при вземане предвид критериите, заложиени в ППВС № 4/23.12.1968 г., в т.ч. временастъпването на вредите, и наложилото се в обществото понятие за справедливост при приложение разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, съдът счита, че следва да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца

обезщетение за нанесените му неимуществени вреди от увреждането в размер на 100 000 лв., а над този размер до пълния предявен такъв от 200 000 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

При определяне на посочения размер на обезщетението за неимуществени вреди съдът съобразява и факта, че воденото наказателно производство, което е било широко медийно отразено, се е отразило пряко на професионалния живот на ищеца и възможностите му за професионални изяви и развитие в служебен план, създавайки му сериозни пречки при упражняване на професията, рефлектирали върху авторитета му на професионалист и на засилване на негативната нагласа на обществото към него като човек, от когото се очаква да спазва точно законите, доколкото обвиненията са били пряко свързани със служебните му задължения - престъпления по служба и против правосъдието.

Съдът намира, че посоченият размер на обезщетението е достатъчен за репарирание на понесените от ищеца и установени по делото неимуществени вреди, като при определянето му са отчетени и обществените представи за справедливост в аспекта на съществуващите обществено-икономическите условия на живот.

С оглед приетото в т. 4 от ТР № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС посоченото обезщетение се дължи ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда, т.е. от 28.01.2020 г.

Неоснователно е възражението на ответника за погасяване на претенцията за законна лихва с изтичане на тригодишен давностен срок, доколкото исковата молба е заведена на 20.09.2021 г., а падежът на задължението е 28.01.2020 г.

Доколкото първоинстанционният съд е стигнал до същите правни изводи и е уважил иска в посочения размер и го е отхвърлил до пълния предявен такъв, решението му е правилно и следва да бъде потвърдено в тази част.

Първоинстанционното решение е законосъобразно и в частта, в която П. на РБ е осъдена да заплати на И. Д. 10 лв. платена държавна такса и 3 318 лв. разноски за адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважанета част от иска, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт 2 331,20 лв. направени разноски в производството за експертизи, в която част също следва

да бъде потвърдено.

В частта, в която е отхвърлено искането на ищеца за заплащане на законна лихва върху главницата за периода 05.07.2016 г. - 27.01.2020 г., решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Предвид отхвърляне на двете жалби на страните не се дължат разноски за въззивното производство, като жалбоподателят-ищец не е представил и доказателства за извършени такива.

Ето защо съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 249/07.07.2023 г., постановено по гр.д. № 701/2022 г. по описа на Старозагорския окръжен съд – V гр.с., в частта, в която П. на РБ е осъдена да заплати на И. С. Д. сумата 100 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, изразяващи се в продължително стресово състояние, психически дискомфорт, силно негативни психически изживявания, страх, несигурност, срам, депресия, вътрешно напрежение, унижение, сринат професионален авторитет, загуба на доверие в системата, злепоставяне в обществото, загуба на доверие от страна на близки, приятели и колеги, проблеми в семейството и цялостно емоционално страдание и продължителни душевни болки и страдания, поведенчески промени, изразяващи се в загуба на съня, апатия, липса на визия за бъдещето, отчаяние и безсилие пред случващото се, влошено здравословно състояние - високо кръвно налягане, които са пряка и непосредствена последица от воденото срещу него незаконно наказателно производство по ДП № 256/ 2016 г. по описа на Следствен отдел – С. г. п., н.о.х.д. № 606/2016 г. по описа на Окръжен съд – Сливен, в.н.о.х.д. № 118/ 2018 г. по описа на Бургаския апелативен съд и н.о.х.д. № 1007/2018 г. по описа на Върховния касационен съд, завършили с оправдателна присъда, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането - 28.01.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и 10 лв. платена държавна такса и 3 318 лв. разноски за адвокатско възнаграждение, както и в частта, в която предявеният от И. С. Д. иск е отхвърлен до пълния предявен размер от 200 000 лв., а П. на РБ е осъдена да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Старозагорския окръжен съд 2 331,20 лв. направени

разноски в производството за експертизи.

В останалата част решението е влязло в сила.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____